

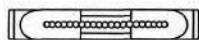
Moja duša.

Zložil G. Koritnik.

V tihi bolesti samuje srce,
bleda roka lice mi boža,
v boli in ognju mre duša kot roža
polna mladosti sred toplega dne...

Gola, izčiščena v ognju bolesti
raste kot k solncu razgaljeni cvet,
krila razširja v ponosni zavesti —
sladko objela vesoljni bi svet...

Vse je izplakala, vse pregorela,
polna razpaljene solnčne krvi,
lahka kot veter je svet nadletela
v carstvo duhov, ki vanj večnost žari...

Pesem.

Zložil G. Koritnik.

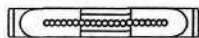
Plakala je lepa Mara
v cvetu svojih mladih lei —
kaj bo s tabo, srce moje,
moj krvavordeči cvet?

Rahlo si kot list na veji
kadar z vetrom govori,
žejno kakor cvet v poljani
samujoč sred mladih dni...

List odtrga veter z veje,
daleč kje se izgubi —
vročo žejo, srčno žejo
cvetu rosa ublaži.

Kaj bo s tabo, srce moje —
ali list si, ali cvet?
da si list, bi odletelo
daleč v daljni tuji svet.

Da si cvet, bi te vsadila
v vrtec svoj, zaprt ljudem,
s solzami bi te kropila
in kramljala ti o njem...

Grenka misel.

Zložil G. Koritnik.

Iz samot večernih ur,
iz daljav polnočnih mrakov,
iz krvi žarečih makov
diha vame tvoj pozdrav...

V trudnem vonju letnih trav,
v vetru, ki šumi po plani,
v senci, ki drhti ob strani,
vidi te pogled plašan.

Prišla si kot iz srca
vzdih, ki spev na strune dahne,
grenka misel, ki razmahne
vse življenje v krila dva...

Blesk nebes ne sije vame,
sam blodim po temni poti —
nade vse naj veter vzame,
več me up noben ne zmoti!

